

søgt optagelse i fællesmarkedet og udtalte, at ingen kunne sige at have monopol på Europa.

Den norske udenrigsminister udtalte, at i lyset af de svimlende videnskabelige fremskridt i vort århundrede havde Malthus' pessimistiske beregninger af verdens hjælpeklender veget pladsen for mere optimistiske vurderinger. FNs videnskabelige og teknologiske konference til gavn for de mindre udviklede områder havde henledt opmærksomheden på de inspirerende udsigter til at fremskynde den økonomiske udvikling gennem udnyttelsen af videnskabelige og teknologiske muligheder. Taleren mente, at det i dag kunne siges med sikkerhed, at verdens hjælpeklender er så store, at de ved fuld og rationel udnyttelse kan blive fuldt tilstrækkelige til at opfylde behovet for den stærkt voksende befolkning i verden. Men for at opnå rationel udnyttelse og retfærdig brug af verdens ressourcer, er det nødvendigt at have nøjagtig kendskab til arten og størrelsen af disse hjælpeklender. Han mente derfor, at det første krav ved en vurdering af dette problem måske burde være at efterlyse et større internationalt initiativ til en systematisk undersøgelse af verdens ressourcer. Det vellykkede internationale geofysiske år for nogle år siden viste, at betydningsfulde resultater kunne nås, når store og små nationer samordnede deres videnskabelige hjælpeklender. Hvorfor ikke indlede en verdensomfattende undersøgelse af verdens ressourcer og behov gennem FNs organer? Økonomiske fremskridt og højere levestandard krævede ligeledes en udvikling af de menneskelige ressourcer gennem uddannelse. Og derfor var uddannelse et område, som fortjente højere prioritet i de internationale hjælpeprogrammer.

Forholdet øst-vest og Tysklandsspørgsmålet.

Under generaldebatten blev spørgsmålet om øst-vest forholdet kædet sammen med det mere konkrete spørgsmål om muligheden for en udvikling i Tysklandsspørgsmålet. Hovedsagelig drejede denne del af debatten sig om de forskellige taleres bedømmelse af den fredelige sameksistens og dé-tentepolitikken, medens der ikke om Tysklands- og Berlin-problemet fremkom nye synspunkter.

Den amerikanske præsident (Kennedy) erklærede på baggrund af sin fremtræden for generalforsamlingen for to år siden, at man i dag mødtes i en atmosfære af voksende håb. Det gjaldt om at få det mest mulige ud af situationen, og hertil kunne alle nationers ledere bidrage. Stormagterne var ikke de eneste, der havde ambitioner, og afspændingen måtte ikke blive en undskyldning for, at landene varetog egoistiske og snæversynede interesser.

Atomstopaftalen havde vundet tilslutning i alle lande, og præsidenten var overbevist om, at det amerikanske senat ville ratificere med overvældende flertal.

Præsidenten gjorde det klart, at der eksisterede en reel uoverensstemmelse i synspunkterne mellem USA og Sovjetunionen, som ikke kunne skjules, og som skyldtes, at USA var tilhænger af selvbestemmelsesretten for alle folk. Således måtte også Tysklands og Berlins befolkning have frihed til at genforene deres hovedstad og deres lande, og USA's forsvar rundt om i verden ville blive opretholdt for at forsvare friheden.

Den sovjetiske udenrigsminister sagde i sin tale bl. a., at 18. samling begyndte i en gunstigere atmosfære end mange af de tidligere generalforsamlinger. Han beskæftigede sig derefter indgående med den ideologiske konflikt mellem øst og vest, som der ikke kunne bygges bro over, og sagde, at vejen til en konsolidering af freden efter Sovjetunionens opfattelse var fredelig sameksistens mellem lande med forskellige sociale systemer. Et afsnit af talen var viet Tysklands-spørgsmålet. Den sovjetiske udenrigsminister angreb stærkt regeringen i Bonn som den, der modsatte sig forslag om international afspænding. Han understregede nødvendigheden af en løsning af Tysklands-spørgsmålet under hensyntagen til, at der eksisterede to Tyskland, som begge måtte undertegne en fredstraktat.

I øvrigt fremsattes fra andre østlandes side de så ofte gentagne angreb på Forbundsrepublikken Tyskland, som anklagedes for at skabe en ustabil situation i Europa, bl. a. på grund af den „fortsatte tyske militarisering“.

Ligesom på 17. samling var det især den belgiske og den britiske udenrigsminister der beskæftigede sig med vurderinger af den fredelige sameksistens og dé-tenten. Uden-